

Sygn. akt VIII GC 339/16

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 listopada 2016 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR del Anna Górnik
Protokolant:	stażysta Marta Serwatka

po rozpoznaniu w dniu 23 listopada 2016 r. na rozprawie

sprawy z powództwa Prokura (...) we W.

przeciwko R. K.

o zapłatę

oddala powództwo.

VIII GC 339/16

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym dnia 28 stycznia 2016 r. powód Prokura (...) z siedzibą we W. domagał się zasądzenia od strony pozwanej R. K., prowadzącego działalność gospodarczą, kwoty 192.087,25 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od tej kwoty od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu swojego żądania powód podniósł, iż pozwanego i Bank (...) SA łączyła umowa bankowa, z tytułu której otrzymał określoną w umowie kwotę pieniężną. Następnie wskazał, iż pozwany nie wywiązał się z tej umowy, wobec czego niespłacona kwota należności głównej stała się wymagalna wraz z kwotą skapitalizowanych odsetek za opóźnienie. Wskazano, że wierzyciel pierwotny podjął szereg działań zmierzających do zaspokojenia roszczenia, w tym wystawił bankowy tytuł egzekucyjny. Powód wskazał, że na mocy umowy przelewu wierzytelności nabył wierzytelność dochodzoną w tym postępowaniu. Powód wskazał nadto, iż należność główna to kwota 145.263,48 zł, a odsetki to kwota 46823,77 zł.

Pozwany nie podjął aktywności w sprawie, nie złożył odpowiedzi na pozew, nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę mimo prawidłowego zawiadomienia, nie złożył żadnych wyjaśnień w sprawie ani nie żądał przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Prokura (...) z siedzibą we W. wpisany jest do rejestru funduszy inwestycyjnych prowadzonego przez Sąd Okręgowy w Warszawie pod nr. rej. (...).

Dowód:

- wyciąg z rejestru funduszy k. 11 – 16.

W dniu 24 grudnia 2014 r. pomiędzy Bankiem (...) SA jako cedentem, a powodem jako cesjonariuszem zawarta została umowa sprzedaży wierzytelności Banku zawarte w załączniku nr 2 do umowy. Na mocy umowy Bank zobowiązał się do przekazywania dokumentacji do każdej wierzytelności (pkt 8.1. umowy).

Dowód:

- umowa przelewu wierzytelności k. 19 – 37,

W dniu 27 listopada 2015 roku powód sporządził. wezwanie do zapłaty wskazując kwotę zaległości 193.344,87 zł.

Dowód:

- wezwanie k. 39-40.

W dniu 21 stycznia 2016 roku powód sporządził wyciąg z ksiąg rachunkowych Funduszu, wskazując w nim wielkość zadłużenia pozwanego na 145.263,48 złotych należności głównej i 46.823,77 zł odsetek.

Dowód:

- wyciąg – k.7

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się nieuzasadnione i jako takie podlegało oddaleniu.

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie. Strona powodowa nie wykazała bowiem w sposób nie budzący wątpliwości, że służy jej wierzytelność wobec pozwanego w określonej w pozwie wysokości, a w szczególności że doszło do skutecznego przeniesienia wierzytelności z pierwotnego kontrahenta pozwanego na stronę powodową. Oznacza to, że strona powodowa nie wykazała, że służy jej legitymacja czynna w tym postępowaniu. Co więcej nie wskazała twierdzeń pozwalających ustalić, jaka umowa łączyła pozwanego z Bankiem. Jedynie sformułowanie dotyczące „niespłaconej kwoty kapitału” pozwala przypuszczać iż mogła to być umowa kredytu bankowego. Jednak okoliczność ta nie została wskazana, ani tym bardziej wykazana.

Legitymacja czynna, jak i bierna jest opartym na prawie materialnym uprawnieniem do występowania w charakterze strony w konkretnej sprawie sądowej. Wymóg jej posiadania stanowi przesłankę merytorycznego rozpoznania sprawy, badaną przez sąd w chwili orzekania, gdyż jej brak po stronie choćby jednej ze stron postępowania skutkuje oddaleniem powództwa. Podlega ona badaniu sądu z urzędu gdyż w przeciwnym razie sąd nie mógłby wydać rozstrzygnięcia co do istoty sprawy zgodnego z prawdą obiektywną.

W pierwszej kolejności należy przytoczyć art. 509 § 1 k.c., zgodnie z którym wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2 art. 509 k.c.). Na skutek przelewu wierzytelność cedenta (dotychczasowego wierzyciela) przechodzi na cesjonariusza (nabywcę wierzytelności) w takim stanie, w jakim dotychczas istniała. Zasadniczo cesja nie wpływa na kształt wierzytelności, zmienia się jedynie podmiot uprawniony do żądania świadczenia.

Z dołączonej przez stronę powodową ramową umowę sprzedaży wierzytelności zawartej 24 grudnia 2014 r. wynika, iż jej przedmiotem są wierzytelności opisane w załączniku nr 2 do tejże umowy. Z zawartej umowy nie wynika, jakich konkretnie umów i kontrahentów Banku umowa dotyczy.

Z przedłożonych przez stronę powodową dokumentów nie sposób wywieść, aby jej przedmiotem była wierzytelność przysługująca Bank (...) SA przeciwko pozwanemu. Żaden z przedłożonych dokumentów nie potwierdza, aby powód nabył wierzytelność przeciwko pozwanemu i wstąpił w miejsce dotychczasowego wierzyciela, co z kolei uprawniałoby go do żądania spełnienia świadczenia. Należy zauważyć, że pełnomocnik strony powodowej przedłożył jedynie umowę przelewu wierzytelności, bez doręczenia choćby wykazu obrazującego wierzytelność wobec pozwanego, dołączając do pozwu jedynie wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy. Zdaniem tut. Sądu nie może on być uznany za wystarczający dowód istnienia powództwa. Nie wynika z niego też, by poprzednik prawny strony powodowej miał w stosunku do pozwanego jakąkolwiek wierzytelność uzasadniającą jej dochodzenie na etapie niniejszego procesu.

Nadmienić w tym miejscu należy, iż przelew jest umową, z mocy której wierzyciel (cedent) przenosi na nabywcę (cesjonariusza) wierzytelność przysługującą mu wobec dłużnika (debitora). Umową cesji dotychczasowy wierzyciel przenosi więc wierzytelność na nowego wierzyciela. Podstawowym wynikiem przelewu wierzytelności jest sukcesyjne wstąpienie cesjonariusza w miejsce cedenta. Dotychczasowy wierzyciel zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. Cesjonariusz nabywa wierzytelność w takim zakresie i stanie, w jakim znajdowała się ona w chwili dokonania przelewu. Zmienia się tylko osoba wierzyciela, czyli osoby uprawnionej do żądania spełnienia świadczenia.

W ocenie Sądu, zawarcie umowy przelewu wierzytelności nie jest wystarczającym dowodem na istnienie wierzytelności. Wyraźnie wskazać należy, iż także sama umowa przelewu wierzytelności nie identyfikuje umowy z pozwanym i roszczenia, a dołączony do akt wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy nie ma nawet charakteru dokumentu prywatnego, co więcej nie wynika z niego o jaką umowę chodzi. Wskazuje jedynie lakonicznie wysokość roszczenia i dane pozwanego. Nie dołączono nadto samej umowy, która miała być zawarta przez pozwanego z poprzednikiem prawnego powoda. Nie naprowadzono żadnych dowodów na istnienie i wysokość zobowiązania.

Wskazać także należy, iż w aktualnym stanie prawnym do oceny mocy dowodowej wyciągu z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego nie znajduje zastosowania art. 244 k.p.c. zgodnie z którym to dokumenty urzędowe, sporządzone w przepisanej formie przez powołane do tego organy władzy publicznej i inne organy państwowe w zakresie ich działania, stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Obecnie omawiane dokumenty nie korzystają z przywilejów wynikających z domniemania prawdziwości oraz domniemania autentyczności właściwych dokumentom urzędowym. Powyższe jest wynikiem nowelizacji z dnia 20 lipca 2013 r. ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych poprzez dodanie w jej art. 194 ust. 2 przesądzającego, że moc prawna dokumentów urzędowych w postaci m.in. wyciągów z ksiąg rachunkowych o których mowa w ust. 1, nie obowiązuje w postępowaniu cywilnym. Dokumenty te nie korzystają zatem z przywilejów wynikających z domniemania prawdziwości oraz domniemania autentyczności właściwych dokumentom urzędowym. W rezultacie przedłożony wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nie stanowi zatem wystarczającego dowodu na potwierdzenie istnienia wierzytelności, jej wysokości i wymagalności. Może być jedynie potraktowany jako dokument prywatny, stanowiący dowód tego, iż osoba która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Co więcej, z treści umowy sprzedaży wierzytelności wynika, iż został sporządzony pisemny załącznik do umowy zawierający wykaz wierzytelności nią objętych, a także, iż Bank miał przekazać dokumenty dotyczące zbytych wierzytelności. Żadnego z tych dokumentów powód nie przedstawił co poddaje w wątpliwość fakt przeniesienia na powoda także ewentualnej wierzytelności pozwanego.

Wyraźnie także zaznaczyć należy, iż w samej treści pozwu brak jest precyzyjnych twierdzeń faktycznych, w szczególności w zakresie wysokości żądania. Nie podano bowiem w jaki sposób obliczono choćby odsetki – od jakich dat powód naliczał te odsetki i jaki był ich rodzaj.

Mając na uwadze powyższe sąd oddalił żądanie pozwu w całości i orzekł jak w wyroku.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)